

Prologue

โคลอี้ มอนติโกเมอร์ไม่เคยทำอาหาร ไม่เคยคิดจะทำ และไม่เคยเชื่อว่าตัวเองจะทำได้

แต่ก็เหมือนเรื่องอื่นๆ ที่เธอเชื่อนั่นแหละ อยู่มาวันหนึ่งเธอก็เปลี่ยนความเชื่อได้ ใครๆ ก็เป็นแบบนี้กันทั้งนั้นนี่นะ

"โอเค ไซ รอนนี่ ฉันรู้ว่าเราต้องใส่พริกไทยลงไปด้วย แต่มันจะอร่อยได้ยังไงถ้าไม่มีเนยถั่วนะ ของทุกอย่างบนโลกนี้ใส่เนยถั่วก็อร่อยทั้งนั้น ไม่เว้นแม้แต่พอร์คช็อกหรืออก เชื้อฉันทสิ"

เธอพิมพ์แบบนั้นอยู่บนหน้าซามหมักสเด็กที่เต็มไปด้วยของประหลาดมากมาย โดยมีตุ๊กตาหมีเท็ดดี้สีขาวนั่งอยู่ข้างๆ หากใครผ่านมาเห็นคงคิดว่าเธอคุยกับมัน ซึ่งความจริงแล้วไซ โคลอี้กำลังคุยอยู่กับตุ๊กตาหมีจริงๆ

โคลอี้ มอนติโกเมอร์ไม่ปกติ นั่นคือสิ่งที่มองไม่ออกเลยจากภายนอกของเธอ สว่น้อยอายุสี่สิบ หน้าตาจิ้มลิ้ม ตากลมโตเหมือนตุ๊กตาพร้อมผมสีสตรอเบอร์บลอนด์ที่ดูเนี้ยบกริบ ชุดเสื้อผ้านี้ดูหรูหราทันสมัย และกิริยามารยาทที่ดูปกติดี ดูยังไงเธอก็ไม่เหมือนคนมีอาการทางประสาทเลยสักนิด

แต่เธอป่วยจริงๆ ป่วยแบบนี้มาตั้งแต่อายุได้สิบขวบ ตอนที่แม่ของเธอเสียชีวิตและครอบครัวของเธอก็ย้ายจากอังกฤษมายังเมืองเล็กๆ ในไอริช เธอถูกแก๊งค์อย่างหนักโดยมีสาเหตุมาจากความเกลียดชังของชาวเมืองที่มีต่อพ่อของเธอผู้กว้านซื้อที่ดินและทำลายเศรษฐกิจของเมืองจนใครๆ ก็ได้รับผลกระทบ นานวันเข้าเหตุการณ์ที่โรงเรียนก็เปลี่ยนโคลอี้จากเด็กหญิงช่างพูดเป็นคนกลัวการเข้าสังคม...หรือที่ในทางการแพทย์เรียกว่า Social Anxiety...จนไม่สามารถออกไปไหนได้เลยแม้แต่โรงเรียน ไม่กล้าคุยกับใครที่ไม่ใช่คนในครอบครัวเลยแม้แต่คำเดียว

มีไม่กี่คนเท่านั้นที่เธอคุยด้วย และหนึ่งในนั้นคือตุ๊กตาของเธอ

"รอนนี่ ถ้าใส่ซาเขียวลงไปด้วยจะเป็นยังไงนะ ช่วงนี้มันกำลังฮิตในอินเทอร์เน็ตเลยละ เขาวามันดีต่อสุขภาพ คุณพ่อจะต้องชอบแน่ๆ"

ปากของเธอยังเจ๋อยแจ้วไม่หยุดกับตุ๊กตาที่ชื่อว่ารอนนี่ มือก็ใส่ซาเขียวลงไปในช่วงพักกลางวันที่ได้ไปด้วยของแปลกๆ มากมาย อาทิ เนื้อหมูสด เนยถั่ว เยลลี่ พริกไทย ไข่ต้ม ดอกไม้ ชาวดัง และล่าสุดคือซาเขียว ทั้งหมดก็ทำไปเพื่อคุณพ่อของเธอทั้งนั้น

ในบรรดาคนไม่กี่คนที่โคลอี้ไม่กลัว หนึ่งในนั้นคือมิสเตอร์มอนต์โกเมอรี่...คุณพ่อของโคลอี้นั่นเอง คุณพ่อของเธอเป็นนักธุรกิจแนวหน้าของเมือง มีธุรกิจหลากหลายสาขาและร่ำรวยมหาศาล รวยจนสามารถพูดกับโคลอี้ว่า

'ไม่ต้องรักษาโรคอะไรก็ได้ลูก ต่อให้ไม่กล้าออกไปเรียนหนังสือ พ่อก็มีเงินเลี้ยงให้สบายไปทั้งชีวิต'

ซึ่งเหล่าคนรอบตัวเธอ (ที่ก็มีไม่มากหรอก) ก็ลงความเห็นตรงกันว่าคุณพ่อเนี้ยแหละเป็นสาเหตุของนิสัยเสียทั้งปวงของโคลอี้

"คุณพ่อต้องดีใจแน่ๆ เพราะปีนี้ของขวัญวันเกิดของคุณพ่อพิเศษกว่าปีไหนเลย"

โคลอี้พูดอย่างตื่นเต้นกับรอนนี่ขณะที่นั่งรอเนื้อหมักได้ที่ (อย่างน้อยเธอก็รู้ว่าควรรอ)

"..."

รอนนี่จึงเธอตาแป้วแหวเหมือนเคย ไม่ได้พูดอะไรสักประโยค แต่เธอก็เข้าใจ

"รอคุณพ่อกลับมาก่อนเถอะ คุณพ่อต้องชอบแน่ๆ" โคลอี้ยิ้มอย่างมีความสุข เธอดูจะเป็นแบบนี้ตลอดเวลา เป็นผู้หญิงที่ดูเพ้อฝัน...เกินไป "อ่า น่าจะได้ที่แล้วละมั้ง ฉันอยากอบแล้วละ เอาไปอบกันเถอะ"

โคลอี้ยกชามหมักสแต็กขึ้นมาใส่เตาอบ จากนั้นก็ปรบมือให้ตัวเองอย่างดีใจ ก่อนที่จะถูกรอนนี่สะกิด (ในความคิดของเธอเอง) ว่าเธอควรจะไปหยิบการ์ดมาเตรียมไว้

"..."

"จริงสิ...จันรอนนี่อยู่ตรงนี้ ช่วยเผ้าเตาหน่อยนะ เดี่ยวฉันมา"

เธอพูดแบบนั้นแล้วจึงเดินกึ่งล่องลอยออกไป ทิ้งเอาไว้เพียงชามหมักสแต็กปิดฝาอยู่ในเตา

บ้านมอนต์โกเมอร์หลังใหญ่มาก จริงๆ แล้วควรจะเรียกมันว่าคฤหาสน์ดูจะเป็นคำที่เหมาะสมกว่า บนพื้นที่ขนาดประมาณห้าเอเคอร์นั้นมีทุกอย่างที่มนุษย์คนหนึ่งจะต้องการในบ้านของตัวเอง ห้องนั่งเล่น ห้างที่มีไว้สำหรับนั่ง นอน ออกกำลังกาย เรียนหนังสือ (โคลอี้เรียนผ่านอินเทอร์เน็ต เธอเกลียดการพูดคุยแบบเจอตัวเป็นๆ ที่สุด) อ่านหนังสือตีเทนนิส อาบแดด ดูดาว คุยกับตุ๊กตา หรือแม้แต่ห้องพยาบาลในกรณีที่ป่วยขึ้นมา นอกจากนี้รอบนอกยังมีสวนสวยสไตล์อังกฤษที่คนเดินผ่านไปมามักจะแอบมองเข้ามาด้วยความฉงนอีกด้วย

ทั้งหมดนี้คือโลกทั้งใบของโคลอี้ โลกที่มีเธอกับคุณพ่อแค่สองคน อ้อ มีสุดยอดแม่บ้านวัยกลางคนที่ชื่อมอลลี่อีกคนด้วย

"คุณหนูจะไปไหนหรือคะ แล้วนั่นไปเปรอะอะไรมา"

มอลลี่ถามทันทีที่โคลอี้เดินผ่านตรงโถงทางเดิน แม่บ้านวัยกลางคนคนนี้เป็นเหมือนแม่คนที่สองของโคลอี้ แม้จะไม่ได้เป็นญาติกันแต่ก็อาศัยอยู่กับครอบครัวมอนต์โกเมอร์มาตั้งแต่โคลอี้เกิด ซึ่งเธอเองก็รักโคลอี้เหมือนลูกเช่นกัน มือที่ถือผ้าสำหรับเช็ดกระจกถึงกับชะงักไปชั่วขณะเมื่อเห็นคราบขอสผลมดินบนชุดกระโปรงของคุณหนูของเธอ

"อ้อออ ฉันกำลังทำอาหารอยู่นะมอลลี่"

เด็กสาวยิ้มแฉ่งแล้วตอบแบบนั้น

มอลลี่มองเธอตาเหลือก "อะไรนะคะ!"

"ก็วันนี้วันเกิดคุณพ่อนี่นา ฉันก็เลยอยากเซอร์ไพรส์" โคลอี้ตอบจะฉาน
"ไปก่อนนะ จะเสร็จแล้ว ฉันจะไปหยิบการ์ดที่ทำไว้ส่งมา คุณพ่อน่าจะใกล้
มาแล้วล่ะ"

มอลลี่ไม่ได้พูดอะไรขณะที่โคลอี้เดินจากไป มีแต่ความตะลึงพรึงเพริด
บนใบหน้าเท่านั้น คุณหนูของเธอไม่เคยทำอาหาร อันที่จริงไม่เคยทำอะไร
สำเร็จเลยสักอย่าง เธอก็ได้แต่หวังว่าการทำอาหารครั้งนี้จะไม่สร้างความ
ล้มเหลวมากจนเกินไป

แต่มอลลี่คงหวังมากเกินไป เพราะไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นเสียงอะไร
สักอย่างระเบิดกึกก้องขึ้น ควั่นลอยโหมงออกมาจากทางที่โคลอี้เดินจากมา...

อ่า...อยู่ไหนนะ มันต้องอยู่แถวๆ นี้สิ

โคลอี้คิดในใจขณะที่เธอค้นโต๊ะเขียนหนังสือที่เต็มไปด้วยกองหนังสือ
ห้องของโคลอี้กว้างขวางมากชนิดที่สามารถเป็นที่อยู่ของครอบครัวใหญ่ๆ ได้
สบายเลยทีเดียว ในห้องตกแต่งด้วยสีขาวชมพูและทองแถมปูด้วยพรม
นุ่มนิ่ม มีระเบียบอยู่ด้านบนและหน้าต่างบานใหญ่ไว้ระบายความอึดอัด
อีกด้วย

แต่การมีห้องใหญ่ก็ไม่ใช่ว่าดี เพราะว่าตอนนี้เธอหาการ์ดที่ทำให้
คุณพ่อไม่เจอเลย

ในที่สุดโคลอี้ก็ยอมแพ้ ตัดสินใจว่าจะเดินย้อนกลับไปถามมอลลี่ที่อยู่
ข้างล่าง ทว่าเมื่อเธอเปิดประตูไป เสียงสัญญาณเตือนไฟไหม้ก็ดังไปทั่วบ้าน
เสียงแสบแก้วหู โคลอี้ก็อยากจะวิ่งอยู่หรือก แต่เธอกลับได้ยินเสียงอื่นก่อน

ละ...เสียงเท้าคนวิ่ง

มีเสียงเท้าคนวิ่งอยู่เต็มไปหมด เธอได้ยินแล้วรีบถอยกลับเข้าห้อง
ตัวเองทันที

คน...! ไม่เอาคน! นากลัว!

เพราะว่าการให้มอลลี่ดูแลคฤหาสน์ทั้งหลังคนเดียวเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ คฤหาสน์มอนติโกเมอรี่จึงต้องมีคนทำงานคนอื่นอยู่บ้างเหมือนกัน อย่างพวกสาวใช้ คนสวน หรือคนขับรถ ซึ่งคนเหล่านั้นมีกฎเหล็กข้อหนึ่งคือห้ามปรากฏตัวต่อหน้าโคลอี้โดยเด็ดขาด แต่ในสถานการณ์ฉุกเฉินอย่างไฟไหม้แบบนี้ ใครๆ ก็คงต้องหนีจนไม่มีเวลามาสงวนกฎข้อนี้ละมัง

โคลอี้ลี้เลื่อยอยู่นาน ไม่กล้าลงไปเจอกับผู้คน เพราะแค่คิดว่าต้องเจอกับคนอื่นก็ทำให้เธอตัวสั่นแล้ว ลี้เลไปลี้เลมา อาจจะเพราะว่าคฤหาสน์มอนติโกเมอรี่ไปด้วยพรมเกือบทั้งหลังทำให้ไฟลามไวหรืออะไรก็แล้วแต่ เธอก็พบว่าชั้นล่างกลายเป็นทะเลเพลิงไปแล้ว!

ต้องหาทางหนีทางอื่น

โคลอี้คิดแบบนั้นแล้วพุ่งกลับเข้าไปในห้องตัวเอง ก่อนที่จะพบว่าระเบียงห้องของเธอที่อยู่ชั้นสามนั้นสูงเกินไป และที่สำคัญคือข้างล่างนั้นมีแต่คน คน แล้วก็คน!

เหล่าผู้คนที่อพยพออกจากคฤหาสน์คงจะไปรวมตัวกันอยู่ข้างนอก นอกจากนั้นยังมีพวกนักดับเพลิงในชุดสีเหลืองอยู่เต็มสนามหญ้าไปหมด โคลอี้หดหัวกลับมานั่งตรงมุมเล็กๆ ของระเบียงทันทีที่เห็นคนจำนวนมากขนาดนั้นอยู่ข้างล่าง ลมหายใจของเธอติดขัด ใจสั่น มีอซาทันที การเจอคนทำให้เธอรู้สึกเครียดกว่าการเจอไฟเสียอีก

นอกจากนี้เสียงของพวกเขายังดังขึ้นมาถึงนี้

"ฉันจะเข้าไปเอง ลูกสาวฉันทุกคน ทำไมฉันจะช่วยไม่ได้!"

เสียงคุณพ่อนี้...โคลอี้คิด คุณพ่อกลับมาไวจัง ฉันยังไม่ทันได้เอาสติกเกอร์ออกจากเตาเลย...แล้วเธอก็นึกขึ้นได้ว่าป้านี้สติกเกอร์ของเธอคงจะโดนเผากลายเป็นซากไปแล้ว

นอกจากเสียงคุณพ่อ ยังมีเสียงของคนแปลกหน้าที่ทำให้โคลอี้รู้สึกปวดท้องอีกด้วย พวกเขาเถียงกันอยู่ และดูเหมือนจะเป็นเรื่องของเธอนี่เอง

"คุณจะทำอะไร! เราส่งผู้เชี่ยวชาญขึ้นไปแล้ว อีกเดี๋ยวเขาคงพาเธอลงบันไดมา! ในนั้นอันตรายมาก อย่าเสี่ยงเลยครับ!"

"แต่โคลอี้เธอไม่เหมือนคนอื่น! คนของคุณอาจจะทำให้เธอช็อกได้!"

"เชื่อผมเถอะคุณ! ถ้าแซคคารี่ช่วยลูกสาวคุณไม่ได้ ผมว่าคงไม่มีใครในเมืองนี้ช่วยเธอได้แล้วล่ะ!"

โคลอี้นั่งอยู่ตรงนั้นอยู่นาน ควันที่เริ่มคลั่งไปทั่วทำให้เธอแทบตาจน ร้องให้ออกมา เธอคิดถึงรอนนี่...จริงสิ รอนนี่ยังอยู่ในครัว! ป่านนี้จะเกิดอะไรขึ้นบ้างนะ!

เธออยากลงไปดูรอนนี่แต่ก็ไม่รู้จะออกไปยังไง ตอนนั้นเอง...ท่ามกลางกลุ่มควันมากมายที่คละคลั่งข้างนอก เธอก็เห็นใครบางคนเดินเข้ามา
นักดับเพลิง...

โคลอี้คิด แถบสีเหลืองบนชุดของเขาปรากฏต่อสายตาของเธอก่อน สิ่งอื่นใด สิ่งที่สองที่เข้ามาในความคิดเธอคือคนนี่คือคนแปลกหน้า ถึงเขาจะมาช่วยเธอ แต่เขาก็คือคนแปลกหน้าอยู่ดี

ไม่เอา!!!

แต่ผู้ชายแปลกหน้าคนนั้นก็เข้ามาถึงตัวเธอจนได้ ดูจากใบหน้าที่ส่วนที่พันหน้าากกันควันนั้นออกมาบ่งบอกให้รู้ว่าเขาคงไม่ได้แก่กว่าเธอสักเท่าไร เขาตัวสูงมากทีเดียว ต่อให้โคลอี้ยืนขึ้นเต็มๆ ตัวก็ยังสูงไม่พียงคางเขาด้วยซ้ำ ร่างกายกำยำแบบบุรุษเดินเข้ามาใกล้เธอมากขึ้นเรื่อยๆ จนเธอสามารถเห็นเขาได้ชัดเจนขึ้น

และเหมือนทุกสิ่งก็หยุดลงตรงนั้น

ทุกสรรพเสียงที่โคลอี้ได้ยิน ทุกอย่างที่เขาคิดหรือรู้สึก ทุกอย่างหยุดเคลื่อนไหวราวกับว่าเวลาก็หยุดลงเช่นกันในวินาทีนั้นตอนที่เธอสบตาเขา "คุณ...กลัวเธอ" เสียงนุ่มๆของเขาถาม "ไม่ต้องร้องนะ เดียวผมจะพาลงไปแล้ว"

"..."

โคลอี้ไม่ตอบ เธอยังคงอยู่ในภวังค์ หัวใจเต้นตึกตัก เธอบอกได้ว่ามันไม่ใช่เพราะเรื่องไฟไหม้ มันเป็นเพราะเขา...เสียงของเขาและดวงตาสีน้ำผึ้งคู่หนึ่งที่เธอรู้สึกอบอุ่นใจอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้

"คุณโอเคหรือเปล่า"

โดยไม่รู้ตัว โคลอี้ปล่อยให้นักดับเพลิงแปลกหน้าคนนั้นเข้ามาถึง

ตัวเธอจนได้ เขาโบกมือตรงหน้าเธอซ้ำๆ

"ฉีน..."

โคลอี้พูดไม่ออก เป็นเวลาสิบปีมาแล้วที่เธอไม่ได้พูดกับคนแปลกหน้า มีเรื่องมากมายที่อยากจะถามเขา เขาเป็นใคร ความรู้สึกเมื่อกัมันคืออะไร แล้วนี่มันอะไร ทำไมเธอถึงไม่กลัวเขาเลยละเนี่ย...

"ลูกไหม้ย"

หนุ่มคนนั้นถามโคลอี้พร้อมก้าวเข้ามาประคอง เธอไม่ขัดขึ้นเวลาที่ เขาแตะต้องตัวเธอเลย ซึ่งแปลกมาก เพราะไม่มีคนแปลกหน้าคนไหน สามารถแตะต้องตัวเธอได้มานานแล้ว นานมากเลยทีเดียว

"อ้อ"

โคลอี้รู้สึกแปลกใจที่ค้นพบว่าตัวเองสามารถตอบเขาออกไปโดยที่เสียง ไม่สั่น เธอรู้สึกได้ว่าเขากำลังยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่อ่อนโยนแม้เธอจะมองเห็นได้ ไม่ชัดจากหน้ากากกันควันของเขาก็ตาม เขาโอบเอวเธอไว้ด้วยแขนเพียงข้างเดียวพร้อมกับเอ่ยบอก

"เกาะป่าผมไว้ให้แน่นๆ นะ ถ้ากลัวความสูง หลับตาก็ได้"

น่าแปลกเหลือเกินที่โคลอี้ทำตาม แม้แต่ตัวเธอยังแปลกใจตัวเองเลย แขนแข็งแกร่งของเขายังคงโอบเอวเธอไว้อย่างมั่นคง ส่วนมืออีกข้างก็จับ เข็มอกที่มีตัวล็อกอยู่กับเข็มขัดของเขา ความสูงระดับนี้ทำให้โคลอี้รู้สึกหวิวๆ อยู่เหมือนกัน แถมข้างล่างก็มีคนอยู่เต็มไปหมด เธอจึงหลับตาปีขณะที่หนุ่มนักดับเพลิงคนนั้นส่งสัญญาณบอกคนข้างล่างให้ค่อยๆ พาตัวพวกเขา ลงไป

โคลอี้รู้สึกวูบที่ช่องท้อง แต่เพียงแวบเดียวเท่านั้น เธอโง่งนง อยู่สักพักก่อนจะเอนไปพิงกับเสาที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด ยิ่งเมื่อโคลอี้ได้ยินเสียง ของคนมากมายที่กำลังพูดคุยกันอยู่รอบตัวเธอมากเท่าไร อาการของโรค กลัวคนแปลกหน้าก็กลับมากำเริบอีกครั้งโดยที่ไม่ต้องสั่งเลย

ทุกครั้งที่โคลอี้ได้เจอกับคนแปลกหน้า มือไม้ของเธอจะสั่น ขา จะก้าวไม่ออก เริ่มรู้สึกเหงื่อตก ปวดท้อง และกลัวจนล้าคอติดต้น หัวใจ ของเธอจะเต้นไว้มากเสียจนได้ยินเสียงของเส้นเลือดดังตุบๆ อยู่ทั่วร่าง เธอ

จะหายใจไว้ และสุดท้าย...จะถึงขั้นเป็นลม!

โคลอี้ล้มพับไปเมื่อคนเริ่มมารายล้อมเธอมากขึ้นเรื่อยๆ แต่โชคดีที่
อ้อมแขนของนักดับเพลิงคนหนึ่งรับตัวเธอเอาไว้ได้

เขายกแล้ว ผู้ชายคนนั้น...เธอคิด เธอจำดวงตาสีน้ำผึ้งของเขาได้
ตอนนี้เขาถอดหมวกกับหน้ากากกันควันไฟออกไปแล้ว สิ่งสุดท้ายที่อยู่ใน
ความคิดของเธอก่อนที่จะสลบไปนั่นก็คือ...

เขาหล่อจัง...

แล้วทุกอย่างก็ดับวูบไป

1

มีเรื่องมากมายที่ฉันไม่เคยเชื่อ และหนึ่งในนั้นคือทฤษฎีที่บอกว่า
คนเราสามารถตกหลุมรักได้ภายใน 0.2 วินาที ก็มันจะเป็นไปได้ยังไงล่ะ
ในเมื่อกะพริบตาทีเดียวก็หมดเวลาแล้ว

แต่มันเป็นไปแล้วจริงๆ และมันเกิดขึ้นกับฉัน...โคลอี้ มอนต์โกเมอรี
สาวอายุยี่สิบที่ไม่ได้ออกจากบ้านมาชาติหนึ่งได้แล้วเพราะกลัวคนแปลกหน้า
ความรักแรกพบอะไรนั่นมันเกิดขึ้นแล้วจริงๆ

จริงๆ มันก็ไม่ขนาดนั้น แต่ความรู้สึกนั้นมันก็มากพอที่จะทำให้ฉัน
เชื่อว่าทฤษฎีอะไรนั่นมันเป็นจริง

"โคลอี้ พักนี้หลานฝันอะไรบ้างไหม"

"ไม่มีค่ะ"

"ไม่เห็นภาพอะไรใช่หรือเปล่า"

อา...เห็นรอนนี่เดินไปเดินมาทั้งๆ ที่มันโดนเผาไปแล้วนี่นับหรือเปล่า
นะ แล้วการเห็นตุ๊กตาแคร่แบร์จอมซึ้งกวนใจให้ฉันกินน้ำผึ้งเมื่อวันก่อน
ก็ไม่ใช่ 'ภาพอะไร' ใช่หรือเปล่า

"ไม่เห็นค่ะ"

ฉันตอบคุณหมอหรือจริงๆ แล้วก็คือคุณอาของฉันไปแบบนั้น คุณอา
เล็กคิ้วนิดๆ เหมือนจะไม่เชื่อ แต่ก็ไม่ได้ซักไซ้อะไรในเรื่องนี้ต่อ

คุณอาทอม...ทอมัส มอนต์โกเมอรีเป็นน้องชายของคุณพ่อ แอมยังเป็นจิตแพทย์ นอกจากนี้ยังบังเอิญไซโครายมีหลานสาวโรคจิตอย่างฉัน เป็นคนใช้อีกด้วย ก็มันช่วยไม่ได้นี่นะ เพราะคุณอาดูเหมือนจะเป็นคุณหมอคคนเดียวบนโลกที่ไม่ทำให้ฉันกลัว เป็นทั้งครู ทั้งเพื่อนของฉัน และบางทีก็เป็นพ่อด้วย

ซึ่งบางทีนี่ก็เป็นเรื่องไม่ดีนะ เพราะการสนิทกันเกินไปทำให้คุณอาดูจะรู้ทุกอย่างในชีวิตฉัน

"วันก่อนที่ไฟไหม้หรือ"

คุณอาถามขึ้นพลางมองไปทางทิศตะวันตกซึ่งเป็นทางที่เกิดไฟไหม้เมื่อวันก่อน ไฟไหม้ครั้งนั้นลามไปทั่วแถบทำให้ต้องอาศัยเวลาซ่อมแซมไม่น้อย ฉันไม่เหยียบย่างไปแถวนั้นเลย เพราะมีพวกคนงานที่มาซ่อมแซมบ้านอยู่เต็มไปหมด พวกนั้นเป็นคนแปลกหน้า และฉันกลัว

"คะ..." ฉันตอบคุณอาก่อนจะรีบเสริม "แต่มันเป็นอุบัติเหตุนะคะ"

ก็เผื่อว่าคุณอาจะเข้าใจผิดคิดว่าฉันเป็นคนทำให้บ้านไฟไหม้ทั้งๆ ที่จริงฉันก็แค่ทำอาหารแล้วเตาระเบิดเท่านั้นเอง

แปลกที่คุณอาขี้มึนๆ แล้วจึงถามต่อ

"แล้วหลานเป็นอะไรมากหรือเปล่า ถึงจะไม่ได้บาดเจ็บ แต่หลังจากเหตุการณ์นั้นมีอาการเครียดหรือกลัวมากขึ้นมั้ย"

คำถามของคุณอาทำให้ฉันนึกทบทวน...อาการแบบนั้นไม่มีหรอก จะมีก็แต่อาการอะไรไม่รู้ที่เสิร์ชกูเกิ้ลดูแล้วเขาบอกว่ามันคล้ายๆ กับการตกหลุมรัก แต่ฉันคิดว่ามันยังไม่ถึงขั้นนั้นหรอกมัง มันน่าจะเรียกว่าความประทับใจมากกว่านะ

ฉันประทับใจผู้ชายที่ไม่รู้ชื่อและเพิ่งเจอกันได้แค่ครั้งเดียวคนนั้นคนที่เป็นนักดับเพลิงที่มีดวงตาอบอุ่นที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมา...เอ่อ อันที่จริงฉันก็เคยเจอคนไม่เยอะนะนะ

และเพราะอะไรก็ไม่รู้ หลังจากเหตุการณ์ไฟไหม้ครั้งนั้น ฉันก็ลบภาพใบหน้าของผู้ชายคนนั้นออกไปไม่ได้ ดวงตาสีน้ำตาลทองอ่อนใสรอยยิ้มใจดีที่มีลักยิ้มอยู่ที่แก้มทั้งสองข้าง มือแกร่งที่โอบอุ้มฉันเอาไว้ตอน

ที่พาฉันลงไป และที่สำคัญ...ด้วยเหตุผลบางอย่าง เขาไม่ได้ทำให้ฉันกลัว
มันตลกดีนะที่ฉันเริ่มเห็นความเป็นไปได้ของการตกหลุมรักใคร่ภายใน
0.2 วินาที ฉันตัดสินใจเก็บเขาเอาไว้ในใจคนเดียว ฉันไม่อยากแชร์เขากับ
ใครแม้กระทั่งคุณอา

แต่มันก็ยังมีความเรื่องที่คุณอยากรู้

"คุณอาคะ คนที่เป็นโรคอย่างหนูสามารถตกหลุมรักใคร่ได้หรือเปล่า
คะ" ฉันถามแถมโกหกไปเนียนๆ "หนูอ่านนิยายเมื่อวันก่อนก็เลยสนใจ
ขึ้นมาล่ะคะ"

คุณอาเลิกคิ้วแต่ก็ไม่ได้สงสัยอะไรมาก อาจจะเพราะฉันเป็นแบบนี้
อยู่บ่อยๆ อ่านนิยาย...แล้วก็เก็บมาเพื่อฝัน

"ได้สิ หนูไม่ได้ผิดปกติกว่าคนอื่นตรงไหนเลยนะโคลอี้" คุณอาพูดอย่าง
ใจดี "หนูก็แค่มีอุปนิสัยที่พิเศษนิดหน่อย แต่นั่นไม่ได้แปลว่าหนูไม่มีจิตใจนะ"

"..."

"และถ้าหนูตกหลุมรักใคร่ขึ้นมาจริงๆ นั่นคงเป็นการดีกับการรักษา
เหมือนกัน เพราะมันแปลว่าหนูได้มีพัฒนาการด้านสังคมบ้างแล้ว การมี
ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจะช่วยให้อาการของหนูดีขึ้น"

"แปลว่าถ้าหนูรักใคร่ หนูจะหายนั้นหรือคะ"

ฉันตาโต คุณอาสบตาฉัน

"ถ้าหลานคบกับใครสักคนนะ เป็นเพื่อนก็ได้" คุณอาแก้ มือของคุณ
อาประสานกันอยู่ตรงหน้าฉัน "อาการก็น่าจะดีขึ้น"

ฉันยิ้ม รู้สึกตื่นเต้นกับสิ่งที่ได้รู้

ถ้าหากฉันได้เจอเขา...ถ้าหากฉันได้ผูกสัมพันธ์กับคนคนนั้น ฉัน
อาจจะหายจากโรคนี้ได้ อันที่จริงมันก็ไม่สำคัญนัก เพราะฉันเลิกหวัง
มานานแล้วว่าหาย

ฉันรู้แล้วว่าฉันอยากเจอเขาอีกครั้ง และฉันก็จะต้องเจอเขาให้ได้

(หน่วยกู้ภัยฉุกเฉินเก้าหนึ่หนึ่งสวัสดิ์ค่ะ ไม่ทราบว่าจะแจ้งเหตุ
อะไรคะ)

เสียงหวานใสของโอเปอเรเตอร์ผู้หญิงในโทรศัพท์ดังขึ้นหลังเสียงรอสายไม่นาน มือที่ถือโทรศัพท์บ้านของฉันสั้นไปหมด จริงอยู่ว่าอาการกลัวคนแปลกหน้าของฉันมันดีขึ้นมากหากคุยกันผ่านทางโทรศัพท์ แต่ก็ไม่นั่นแหละ ฉันก็ยังเป็นแค่คนขี้ขลาดอยู่ดี

ฉันกำลังทำอะไรนะเธอ ก็ตามหาผู้ชายคนนั้นยังงัยละ

"สวรรค์ี่คะ..." เสียงของฉันจะเบาไปหรือเปล่า มันจะฟังดูแปลกๆ มั้ย... ไม่ ไม่ หยุด โอเค ไม่คิดมากนะโคลอี้ เธอคิดแบบนี้ที่ไรก็กลัวทุกที "คือฉันมีเรื่องจะให้ช่วยนะ"

(ว่ามาเลยคะ)

ปลายสายพูดแบบนี้ ฉันเลยต้องสวดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเอ่ยบอก "ฉันต้องการตามหาคนคนหนึ่งนะคะ"

(คะ ตามหาคนไหนคะ ดิฉันขออนุญาตโอนสายไปยังแผนก...)

เธอกำลังจะสับตัดฉันทิ้ง ฉันเลยรีบขัดขึ้นมา

"ไม่ใช่คะ เขา...แบบว่าเป็นนักดับเพลิง เขาเป็นผู้ชาย เอ่อ ตัวสูงๆ ผมสีน้ำตาลทอง แล้วก็หล่อๆ นะคะ..." ฉันไม่รู้จะพูดยังไง "เขามาดับไฟที่บ้านฉันเมื่อวันก่อน แต่ฉันไม่รู้ชื่อของเขานะคะ"

ทั้งๆ ที่คิดว่าซ่อมพูดมาดีแล้ว ฉันก็ยังมิชอบบกร่องอยู่ดี ดูเหมือนว่าพนักงานรับโทรศัพท์จะไม่เข้าใจสิ่งที่ฉันต้องการจะสื่อ

(เบอร์นี้เป็นเบอร์สำหรับแจ้งเหตุฉุกเฉินเท่านั้น ถ้ามีอะไรอยากจจะร้องเรียนเรื่องของพนักงาน รบกวนติดต่อที่เบอร์...)

เธอพูดอะไรไม่รู้ยืดยาวซึ่งไม่ใช่ข้อมูลที่ฉันต้องการ ฉันก็แค่อยากรู้ว่าเขาคนนั้นเป็นใครอยู่ที่ไหนเท่านั้นเอง ไม่เพียงแค่นั้น เธอยังวางหูใส่ฉันอีกด้วย!

ร้ายกาจมาก

ฉันไม่ยอมงายๆ เลยกดโทรย้ำหา ๑๑๑ จนโทรศัพท์แทบจะวินออกมาว่า นี่! หยุดเถอะ แต่ที่วินจริงๆ ไม่ใช่โทรศัพท์ แต่เป็นโอเปอเรเตอร์ทั้งหลายที่รับโทรศัพท์ฉันต่างหาก ไม่ว่าจะกี่ครั้งที่ฉันโทรไป พวกหล่อนก็พูดเหมือนเดิมประมาณว่า...

(ไม่ใช่ศูนย์ข้อมูลค่ะ)

(ไม่มีข้อมูลในส่วนนี้ค่ะ)

(ไม่รับค้นหาที่อยู่ค่ะ)

หรือหนักๆ เข้าหน่อยก็... (การโทรหลอกหน่วยกู้ภัยเป็นความผิดทาง
อาญา กรุณาหยุดโทรเล่นได้แล้วค่ะ)

ให้ตายเถอะ ฉันจะเครียดแล้วนะ จะเครียดอีกแล้ว...

ฉันสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อระงับอาการคลื่นไส้ที่มักจะทำให้เกิดเวลา
เครียด ฉันโทรมาเป็นสิบๆ รอบแล้วก็ยังไม่ได้อะไรเพิ่มเติมเสียที ปกติแล้ว
ฉันเป็นคนที่ยอยากได้อะไรก็ต้องได้ และครั้งนี้มันก็ต้องไม่ต่างกัน

"ยอมแพ้ไหม"

ฉันหันไปถามน้องกล้วยซึ่งเป็นตุ๊กตาลิงปากกว้างของตัวเอง น้องกล้วย
ยิ้มกว้างให้ฉันแล้วส่ายหน้า ฉันก็เลยยิ้มตอบ

"ใช่เลย เราจะยอมแพ้ไม่ได้" ฉันพูดอย่างมาดมั่น กำหมัดขึ้นมา
เหมือนนักรู้ "ถ้าพวกเขาไม่ยอมช่วยเรา เราก็คงต้องพึ่งตัวเอง"

"..."

"อาฮะ เธอเข้าใจถูกแล้วจะน้องกล้วย ถ้าฉันตามหาเขาด้วยวิธีปกติ
ไม่ได้...ก็เฝ้าเรียกเขามาเลยเป็นไง"

เป็นนักรดับเพลิงก็ต้องมาหาเวลาที่มิไฟไหม้เนี่ยนา จริงไหม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

